

som vi ikke have behandlet særde, skønt de foreligge her paa 8de Aar. Den ærede Indenrigsminister huskede den Gang ikke paa, at efter alt, hvad man kan stønne, synes det at være Regeringens Mening, at man ikke vil have dem behandlet, og for saa vidt man kan stønne efter de foreliggende Kendsgerninger, synes det ogsaa at være dette Tings Mening, at de ikke skulle behandles til Ende. Det er i saa Henseende gaaet i Aar som i de foregaaende Aar, de ere blevne lagte hen i Udvalg, men blive ikke behandlet. Vi have den Dag i Dag ikke haft et eneste Udvalgs møde om nogen af disse Sager, ja det ene Udvalg er end ikke konstitueret i dette Øjeblik. Og saa forlanger man endda, at det andet Ting skal sige ja til Bevillinger i Anledning af disse Love! Jeg synes, det er umuligt at forlange. — Saa taler man om, at Højesteret har godkendt noget saadant. Det er ikke mig bekendt. Jeg kender meget vel Højesteretsdommen af 15de Oktober 1886, men jeg ved ogsaa meget vel, at en enkelt Dom er ikke i Stand til at skabe ny Ret — det er en gammel Sandhed — og jeg ved endvidere, at det er jo ikke Højesteret, der skal afgøre provisoriske Loves Stæbne. Men derhos tænker jeg mig, at selv om man ogsaa kunde og vilde forelægge Højesteret Afgørelsen af disse provisoriske Love i dette Øjeblik, er det noget tvivlsomt, om Højesteret i Dag vil komme til samme Afgørelse, som den kom til den 15de Oktober 1886, idet det nemlig er vel bekendt — det blev oplyst her i Fjor under Forhandlingerne om den provisoriske Lov om Gendarmerne — at Aktor i den bekendte Sag af 1886 har udtalt, at en saadan Fremgangsmaade, som nu faktisk er fulgt her i Tinget over for disse provisoriske Love, var utænkelig. Jeg er tilbøjelig til at mene, at Højesteret ikke vilde godkende en saadan Fremgangsmaade, som nu er fulgt i 7—8 Aar; i hvert Fald vil jeg se det, for jeg tror det. — Som Følge af disse Betragtninger maa jeg paa det bestemteste tilraade mine Meningsfæller at stemme mod de paagældende Endringsforslag Nr. 14, 15 og 68. Dette sidste skal jeg ikke komme videre ind paa at omtale, da de samme Betragtninger, som ere fremførte angaaende Nr. 14 og 15, i alt væsentligt ogsaa gælde Forslaget under Nr. 68.

Formanden: Den ærede Landstingsmand har fremsat nogle almindelige Bemærkninger, som, i alt Fald delvis, ikke faaer formel Berettigelse. Hvad angaar selve deres Indhold, har det ærede Medlem selv tydelig lagt for Dagen, at han kun

giver det ud for sin egen, personlige Opfattelse, sin egen personlige Overbevisning, og om andet eller mere kan der jo heller ikke være Tale; den personlige Overbevisning har jo kun den Værdi, den i Virkeligheden har i sig selv for den enkelte. Jeg antager ikke, at man vil finde det rigtigt eller hensigtsmæssigt at forfølge det ærede Medlems almindelige Betragtninger videre.

Den 2den Landstingsmand for 11te Kreds har Ordet.

Th. Nielsen: Jeg skal holde mig den ærede Formands Udtalelser efterrettelig og ikke forfølge de almindelige Betragtninger videre, men jeg maa dog tillade mig den lille Bemærkning til den 4de Landstingsmand for 7de Kreds (Madjen-Mygdal), at naar han udtalte, at han ingen Finanslov vilde give til denne Regering, er jeg jo ganske uenig med ham deri. Finansloven gives efter min Mening for Landets Skyld og til Landet, til Fremhjælpning af mange Ting og til Opretholdelse af virkelig bestaaende Institutioner, saa det forekommer mig, at det maa være Rigsdagens Pligt at se at blive enig om en Finanslov. Jeg skal til den ærede Landstingsmand videre bemærke, at en saa god Autoritet, som afdøde Berg vistnok var for ham — til en vis Grad ogsaa for mig — i Aarene 1879—1880—1881 stillede sig akkurat paa samme Standpunkt. Da det blev ham bebrejdet, at han vilde give en Finanslov til denne Regering, som efter forskellige Udtalelser — jeg gør dem ikke til mine i den Forstand — havde brudt Grundloven, svarede han dertil, at han gav netop en Finanslov for Landets Skyld og ikke for Ministeriets Skyld.

Hvad derimod de specielle Bemærkninger angaar, som den ærede Taler fremkom med i Anledning af Endringsforslagene under Nr. 14 og 15 og til § 26, er jeg enig med ham og kan altsaa slutte mig til ham. Jeg finder mig kun besøjet til at udtale, at jo længere de saakaldte foreløbige Love faa Lov til at eksistere, desto urimeligere bliver i Virkeligheden Begrebet „Foreløbighed“ derved, at det jo, som der gentagne Gange er sagt, udstrækker sig over alle rimelige Grænser. Da jeg altsaa i disse Bemærkninger kan slutte mig til den ærede 4de Landstingsmand for 7de Kreds, finder jeg ikke Anledning til videre Udtalelse.

Madjen-Mygdal: I Anledning af den ærede Formands Udtalelser vil jeg sige, at ganske vist er det min personlige Opfattelse, jeg har udtalt, men det er ikke blot